

[Gert Petersen]

vil godt sige, at denne solidariske fond er for os en absolut forudsætning for, at man kan have noget med hele det komplekse at gøre. Hvis den tages ud, bliver det netop det, som hr. Poul Schlüter efterlyste og ønskede, og det har hverken noget med ægte demokratisering eller en styrkelse af lønmodtagernes situation at gøre.

Der blev peget på et par andre større komplekser i statsministerens åbningstale. Først blev det oplyst, at man ville komme med et forslag til en indkomstskattereform, og jeg kan kun udtrykke tilfredshed med det initiativ og også med de bemærkninger, statsministeren er kommet med.

Hvad angår spørgsmålet om indgreb mod værdistigninger på jord og fast ejendom, er vi da tilfredse med, at der kommer noget, men vi er meget utilfredse med den form, hvorunder jeg har forstået man vil bringe denne sag på folketingets bord. Hvorfor ikke komme med et forslag fra regeringens side og fremsætte det her i tinget? Så kan man under forhandlingerne finde ud af, hvem der er positivt indstillet, og hvem der ikke er positivt indstillet. Nu er det oplyst, at hr. Erhard Jakobsen, næsten uanset hvilket forslag man kommer med, ikke er positivt indstillet. Men et vist forskningsarbejde hele vejen rundt var nok alligevel en rimelig ting. Hvis regeringen bare vil lægge sagen frem i en lukket kreds af partier, risikerer vi, at der igen vil være partier, som måske oven i købet er positivt indstillet, som holdes udenfor, og så bliver resultatet helt anderledes, end det kunne have været, så bliver det dårligere, end det kunne have været. Jeg synes nok, at ind imellem kan man hos regeringen spore en ganske naiv tillid til augustforligspartierne; de har skrevet under på ditten og datten, men det viser sig, hver gang de står op på talerstolen, at de forstod noget helt andet ved deres underskrift end det, som regeringens repræsentanter forstod.

Jeg skal så afslutningsvis sige, at den krise, som vi lever under, hænger efter vores opfattelse sammen med selve den kapitalistiske produktionsmåde, og den er udløst af nogle olieprisstigninger i 1973-74, men den er ikke identisk med disse olieprisstigninger. Den hænger sammen med den produktionsstruk-

tur og ejendomsstruktur, som vi har i den vestlige verden, og med den måde, hvorpå man under denne struktur håndterer det teknologiske fremskridt. Derfor kan jeg ikke ane en afslutning på krisen, medmindre der gennemføres særdeles dybtgående reformer af socialistisk karakter af ejendoms- og ledelsesstrukturerne i vores samfund, reformer, hvorved arbejdere og funktionærer får det afgørende ord at sige om deres egen skæbne.

Jeg ved godt, at det ikke er muligt under de givne politiske vilkår, og så længe det ikke er det, må vi finde andre ikke så vidtgående veje. Socialistisk folkeparti har ikke for skik at vende ryggen til udviklingen eller til situationerne, fordi vores maksimale ønsker ikke lader sig gennemføre, så vi er indstillet på at medvirke til ordninger, der kan afdæmpe krisens virkninger for almindelige mennesker, også fordi vi ikke er tilhængere af nogen katastrofeteori, og vi tror ikke, at folk går hen og bliver vældig socialistisk revolutionære og laver samfundet om, hvis bare dette folketing misregerer mere og mere og det hele går ned ad slidsken. Al historisk erfaring viser, at sådan går det ikke. Vi kan i lige så høj grad risikere, at det bliver højrepartierne og højrefløjen, som styrkes af en sådan udvikling. Også derfor er SF indstillet på at yde et bidrag til en afdæmpning af krisens virkninger, men en sådan afdæmpning må ikke indebære en generel styrkelse af den struktur, der stiller sig i vejen for en virkelig kriseløsning. Det er et andet hovedsynspunkt, vi har, og derfor har vi sagt nej til dette dyrtidstyveri, som er gennemført; vi finder absolut, at lønmodtagerne bør have de penge tilbage, som man har taget fra dem. Vi har sagt nej til tvangspolitikken over for fagbevægelsen, dvs. indkomstpolitik, vi har sagt nej til generelle skattelettelser for erhvervslivet og til almindelige indkomstoverførsler fra lønmodtagerne til kapitalhaverne. Det er veje og principper, som vi ikke kan medvirke til, og som vi også under de forhandlinger, der var her for en måneds tid siden, sagde nej til og stemte imod her i folketinget. Jeg tror, man må forudse, at den økonomiske politik, som er blevet fastlagt i den ekstraordinære samling, snart bryder sammen igen. Der kan gå et halvt år, og der kan gå et helt år, det er ikke til nøjagtigt at fastsætte tidspunktet,